

A BLOOD AND ASH – VÉR ÉS HAMU-SOROZAT
BESTSELLERSZERZŐJÉTŐL!

GRACE AND GLORY

kegyelem és dicsőség

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
3.

*finep
selection*

JENNIFER L. ARMENTROUT

JENNIFER L. ARMENTROUT

GRACE AND GLORY

kegyelem és dicsőség

AZ
ELŐHÍRNÖK-TRILÓGIA
3.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Minden egészségügyi dolgozónak, az elsősegélyt nyújtóknak és mindazoknak a létfontosságú munkát végző embereknek, akik fáradhatatlanul és szünet nélkül dolgoznak mások megmentéséért és azért, hogy működjenek a dolgok, sokszor a saját vagy a szeretteik életét is kockáztatva ezzel. Köszönjük!

1

ZAYNE ALIG NÉHÁNY LÉPÉSNYIRE ÁLLT TŐLEM. A szokatlanul hűvös júliusi szellő megcibálta a csupasz vállára tapadt szőke tincseit.

Szerintem legalábbis ezt láttam.

Éreztem, hogy lassan teljesen megvakulok. A látóterem már így is erősen beszűkült, a perifériás látásom pedig szinte teljesen megszűnt. Végül csak egy aprócska fénypont marad majd. A helyzetet tovább súlyosbította, hogy mindkét szememen szürkehályog képződött, amiktől a központi látásom elhomályosult, a szemem pedig még érzékenyebb lett a fényre. Ez egy genetikai rendellenesség, ami retinitis pigmentosa néven ismert, és még az ereimben csörgedező angyalvér sem tudta semlegesíteni a tüneteket. A fény bármilyen formája megnehezítette a látást, de a sötétség sem volt kegyesebb: az éjszaka mindent árnyékba burkolt és elmosódottá tett.

A Rock Creek Parkban csak az utcalámpák világították meg a hátam mögötti sétányt, így bőven elképzelhető, hogy nem is azt láttam, amit gondoltam. Ráadásul néhány napja pokoli traumán mentem keresztül: a pszichopata arkangyal, Gábrriel – más néven

a Végláthatatlan Monológok Hírnöke –, alaposan elintézett. Isten tudja, milyen hatással volt mindez a szememre.

Vagy az agyamra.

Zayne akár hallucináció is lehetett: agysérülés vagy gyász szülte képzelgés. Őszintén szólva ez logikusabb is lett volna. Mert hogyan is állhatott volna előttem Zayne? Ha egyszer... Istenem! Meghalt, és a teste már rég porrá hamvadt, ahogy minden őrzőé a halála után. A kötelék, ami összefűzött minket – ami a védelmezőmmé tette Zayne-t, és mindkettőnket erővel és gyorsasággal ruházott fel –, ellenünk fordult abban a pillanatban, amikor bevallottam magamnak, mennyire szeretem őt. Zayne meggyengült, Gábrriel pedig kihasználta ezt. Zayne utolsó szavai még most is a fülemben csengtek. *Semmi baj*. Láttam, hogyan száll el belőle az élet. Éreztem, ahogy a kötelék, ami összeköt minket – védelmezőt az igazszülöttel –, elszakad bennem.

Zayne meghalt.

Halott.

Most mégis ott állt előttem. Éreztem az illatát: frissen hullott hó és menta. *Téli menta*. Erősebb volt, mint valaha, mintha a tél hidege töltené meg a nyári levegőt.

Az illat miatt egy pillanatra azt hittem, Zayne szellemét látom: valakit, aki meghalt, és átkerült a túlvilágra. Amikor a lelkek, akik már továbbléptek, meglátogatják a szeretteiket, az emberek gyakran olyan illatot éreznek, ami az elhunytra emlékezteti őket. Parfüm. Fogkrém. Szivarfüst. Tábortűz. Bármilyen lehet. Mert a mennyországnak... a mennyországnak egyedi illata van. Olyan, amelyet a szíved kíván, én pedig semmi mást nem akartam, csak azt, hogy Zayne feltámadjon.

A mennyország illatát éreztem.

De még a vacak szememmel is tisztán láttam, hogy Zayne nem szellem. Hanem hús-vér ember. *Ragyogó* hús-vér ember. A bőréből halvány fény áradt, amit korábban sohasem tapasztaltam.

Elszédültem, amikor a szemébe néztem, ami már nem volt halványkék. Mély, élénk színekben tündökölt, akár a zafírkék alkonyat röviddel azelőtt, hogy leszáll az éj. Az őrzők szeme nem ilyen, nem ragyog úgy, mint az a régi, világító játék baba, amit Jada talált a padláson, még gyerekkorunkban.

És az őrzőknek egészen biztosan nem olyan a szárnyuk, mint ami-lyen most Zayne széles válla mögött feszült. Ez a szárny nem a csu-pasz bőrre emlékeztetett. De nem ám! Ez tollas volt, hófehér és vastag, aranyló csíkokkal szabdalt, amelyekben isteni fény, *égi kiváltság* izzott.

A világon – sőt még azon túl is – csupán két lény létezik Istenen kívül, aki magában hordozza a mindenható kegyelmet. Az egyik én vagyok.

Zayne azonban nem volt igazszülött, mint én, és nem tartozott azon kevesek közé, akiknek a családfáján egy angyal rejtezik vala-hol, ami miatt egy felhígított, az igazinál jóval gyengébb *égi kiváltsággal* bírnak, aminek köszönhetően látják a szellemeket, vagy más különös képességekkel bírnak. Egész életemben azt hittem, hogy én vagyok az egyetlen igazszülött: az első generációs gyermek, aki egy angyal és egy ember frigyéből született. De tévedtem. Volt még valaki: Sulien, Gábriel fia. Csakhogy Zayne megölte őt, így végül ismét én maradtam az egyetlen a fajtámból. Persze mindez lényeg-telen, mert Zayne eredetileg őrző volt.

Csak az angyalok rendelkeznek *égi kiváltsággal* és szárnyakkal. De Zayne angyal sem volt, legalábbis eddig.

Most viszont egyértelműen angyalszárnyak fehérlettek a hátán: tollas angyalszárnyak, amelyekben az *égi kiváltság* tüze izzott.

– Trin...? – szólalt meg, mire élesen beszívtam a levegőt.

Istenem, ez az ő hangja! Az egész testem beleremegett. Bármit megadtam volna, hogy újra hallhassam a hangját, és most tessék!

Bizonytalan léptekkel indultam felé.

– Érezlek... téged – mondta Zayne tétován, miközben mereven bámult.

A védelmezői kötelékre gondol? Megpróbáltam kitapogatni az ismerős rezgést, az érzelmek halk visszhangját. De semmit sem találtam. A kötelék eltűnt. Megszakadt.

Zayne már nem volt a védelmezőm.

– Trinity! – ismételte halkan, és akkor felfigyeltem valamire. A hangjában. Nem pusztá zavarodottság volt. Több annál. – Ez a név... ismerősen cseng.

A szívem kihagyott egy ütemet.

– Mert az én nevem.

Zayne fejére árnyék borult, de még mindig magamon éreztem a tekintetét. Talán... nem emlékszik rám? Szorongás fogott el. Fogalmam sem volt, hogyan tért vissza Zayne, vagy miért néz ki úgy, mint egy angyal, de gyorsan megnyugtattam magam, hogy ha a memóriájával van gond, akkor segíteni fogok neki. Majd együtt kiderítjük, mi történt. Az a lényeg, hogy életben van. Még közelebb léptem, és felemeltem a karomat...

Az egyik pillanatban Zayne még többméternyire állt tőlem, a következőben viszont már közvetlenül előttem magasodott. A szárnyai teljesen kitakarták a külvilágot. Gyorsabban mozgott, mint bármelyik őrző. Gyorsabban, mint én.

Meglepetten hőköltem hátra, és elfordítottam a fejemet. A szívem mélyén éreztem, hogy az igazi Zayne – aki pontosan tudta, milyen nehezen követem a mozgást a gyenge látásom miatt – soha

nem rontana rám ilyen durván. Valami nagyon nem stimmelt az emlékezetével, és...

Zayne megragadta a kezemet, majd lehajtotta a fejét, és mély levegőt vett. Megborzongott, és felszegte az állát. Tágra nyílt a szemem. Zayne olyan közel volt, hogy minden ismerős vonását tisztán láttam, sőt, már-már... túl tisztán, amit egyszerűen nem értettem. A szárnyai eltakarták a holdfényt, és a lámpák is túl messze voltak ahhoz, hogy ilyen élesen lássam őt. Az arcvonásai feltűnően határozottak voltak, és... és mintha tényleg belülről világított volna...

– Azt hiszed, elbírsz velem, kicsi neflim? – mordult rám.

Hé! Mi van?

Minden érzékszervemriadókészültségbe lépett, miközben felnéztem Zayne-re.

– Kicsi...?

Az izmaid és a még gyógyulófélben lévő sebeim élénken tiltakoztak, amikor Zayne magához rántott. A karja acélbilincsként feszült a derekamra. Fájt a szorítása, de amikor a teste a testemhez ért, szinte sokkot kaptam: a gondolataim szétestek, a hangosan vijjogó vészcsengők elnémultak. Aztán Zayne ismét lehajtotta a fejét, és az egész testem megfeszült a várakozástól. Fogalmam sem volt, mi folyik körülöttem, de Zayne meg akart csókolni, én pedig nem akartam ellenállni...

Zayne a hajamba temette az arcát, és mélyen beszívta az illatomat.

– Az illatod... Ismerem. Vonz engem. Miért?

– Talán mert, ööö, ismersz? – vetettem fel.

– Talán – mormolta Zayne, és továbbra sem engedett el, amit én biztató jelnek vettem. – De... érzem az *égi kiváltságot*. Erős. Mint egy arkangyalé – mondta, és az utolsó szót úgy köpte ki, mintha valami halálos kórt emlegetne.

Mi a franc?

Elfordítottam a fejemet, de a karomat képtelen voltam felemelni.

– Zayne, én vagyok az – mondtam, miközben próbáltam megérteni, mi történik. – Trinity.

Zayne kővé dermedt.

– Érzem, hogy ez fontos... A neved, az illatod – szakított félbe. Ismét megremegett, a szorítása pedig lassan enyhülni kezdett. – Annyi mindent érzek egyszerre! Kapzsiságot, mohóságot, gyűlöletet, undort. Itt van *bennem*. Kitölti az egész lényemet.

Ez... ez egyáltalán nem hangzott jól.

– De az illatod csodálatos. Mámorító. Ismerős – ismételte Zayne.

Aztán elfordította a fejét, és a szája az államhoz ért.

Elakadt a lélegzetem, az érzékeim tomboltak. A testem minden porcikája elfogadta Zayne közelségét, az agyam és a szívem viszont nem.

– Engedj el, és kiderítjük, mi folyik itt!

De Zayne nem engedett el.

Felnevetett.

És az a nevetés... semmi köze nem volt ahhoz a hanghoz, amit annyira szerettem. Libabőrös lettem, de nem a jó értelemben. Ez a nevetés hideg volt, sőt kegyetlen, pedig Zayne soha semmilyen körülmények között nem volt az.

– Tegyel le, Zayne!

– Ne hívj így!

Egy pillanatra megállt bennem az ütő.

– De hát ez a neved.

– Nekem nincs nevem.

– Dehogyanem. Zayne...

– És akkor teszlek le, amikor kedvem tartja – vágott közbe Zayne. – És képzelj csak, kicsi nefilim, most nincs kedvem.

Jó. Teljes szívemből szerettem őt, jobban, mint bármit a világon. De most rettentően aggódtam a mentális állapota miatt. Segíteni akartam neki, és tudtam, hogy sikerrel fogok járni, de kezdett az agyamra menni.

– Ne hívj *kicsi nefilim*nek! – figyelmeztettem.

– De hát az vagy.

– Igazszülött vagyok, de nem ez a nevem. Hanem Trinity. Vagy Trin. – Fészkelődni kezdtem, próbáltam kiszabadulni. Mély, állatias hang tört fel Zayne torkából. – Tegyél le, vagy a Jóistenre esküszöm...

– A Jóistenre? A Jóistenre esküszöl? – kacagott fel Zayne. – Isten mindannyiunkat elhagyott.

Mintha sokkot kaptam volna. Megkönnyebbülés, zavartság, ingerültség és valami annál is erősebb, megrázó érzés kavargott bennem. Amióta megismertem Zayne-t, most először féltem a karjaiban.

A testem jéghideg lett, és a belső riasztórendszerem azonnal reagált a villámcsapásként belém hasító félelemre. A testem mélyén felszikrázott az *égi kiváltságom*.

Zayne felszisszent. Szó szerint, mint egy dühös vadmacska. Egy dühös és irtatlan nagy vadmacska. Abban a pillanatban, amikor az *égi kiváltságom* felizzott bennem. Ez több volt, mint furcsa.

Az ösztöneim vették át az irányítást. Nem törődve a gyógyuló sebek okozta fájdalommal, oldalra csavarodtam, és felrántottam a térdem, hogy ágyékon rúgjam Zayne-t.

Legalábbis megpróbáltam.

Zayne előre látta a mozdulatot. A térdem a combját találta el. A harag és a gyorsan növekvő pánik hulláma söpört végig rajtam,

miközben az *égi kiváltságom* szinte könyörgött, hogy engedjem szabadjára, de visszafogtam. Zayne össze volt zavarodva, és épp most tért vissza a halálból, angyalszárnyakkal. Nem akartam *teljesen* szétszaporítani. Az *égi kiváltságom* ennél többet tett volna. Tutira megöli.

Sikerült kiszabadítanom az egyik karomat, és olyan erővel vágtam állcsúcson Zayne-t, hogy fájdalom hasított az ujjaimba, de Zayne csak mosolygott. Úgy vigyorgott, mintha meg sem ütöttem volna, és az ajka fura ívbe torzult. Az arc kifejezése jéghideg volt, és lélektelen.

– Au – mormolta. – Jobban is megerőltethetnéd magad.

Kinyújtott tenyérrel az álla alá vágtam. Felnyögött a fájdalomtól, aztán félretolt... nem, félredobott. Éles kiáltással csapódtam a földre. A sokkhatás még nem múlt el, és valamelyest tompította az újonnan felizzó fájdalmat, ami akkor tört rám, amikor felnéztem Zayne-re, és rájöttem valamire.

Ez az alak Zayne volt, de közben mégsem.

Ő soha nem hajítana el úgy, mint egy frizbit. Még akkor sem, ha megérdemelném (és Isten látja lelkemet, néha pokolian idegesítő tudok lenni). Zayne sosem tenne ilyet. Akár arcon is rúghatnám, akkor sem emelne rám kezét.

Leráztam magamról a fájdalmat meg a zavarodottságot, aztán felterdeltem...

Aranyló bőr- és szárnyfoltok villantak fel előttem, de túl gyorsan ahhoz, hogy követni tudjam őket, és mire felocsúdtam, Zayne már nyakon is csípett. Felkapott, és a levegőbe emelt. Nagyjából egy méterrel a talaj fölött kalimpáltam.

Szent ég!

Zayne szétterjesztette a szárnyait. Hatalmasak és gyönyörűek voltak. Ugyanakkor kifejezetten ijesztőek is. Zayne úgy tartott, mint egy hisztiző gyereket! Egy nagyon kicsi hisztiző gyereket.

Ezen végképp bepörögtem.

Lendületből hasba rúgtam Zayne-t. A szorítása meglazult, és hirtelen *zuhanni* kezdtem.

Hasmánt csapódtam a földbe. Szúró fájdalom hasított a bordáim közé, és az összes levegő kiszorult a tüdőmből. Oké. Most már tudtam, milyen érzés frizbinek lenni. Egy életre megjegyeztem. Nyöszörögve fordultam hanyatt, hogy felüljek. De nem jutottam messzire. Zayne hirtelen rám vetette magát, az arca az enyém fölött lebegett. Kék szeme jégtörmelékként ragyogott. A pillantása megdermesztette a testemet és a lelkemet.

– Zayne, kérlek...

Állon ragadott, az ujjai a bőrömbe mélyedtek.

– Ne szólíts így!

– De hát ez a neved...

– Nem.

– Akkor hogy szólítsalak? – kiáltottam. – Seggfej?

Zayne ajka féloldalas mosolyra húzódott.

– Hívj inkább Halálnak. Na, hogy tetszik?

Félelem árasztotta el a testemet, de nem mutattam.

– Azt kérdezed, hogy tetszik? Hát, elég béna.

Zayne arcáról lefagyott a gúnyos mosoly.

Meglendítettem az öklömet.

Zayne keze villámgyorsan mozdult, és elkapta a csuklómat. Közben egy pillanatra sem vette le rólam a szemét, és az állam sem engedte el.

– Ez ismerős.

– Mi, hogy hülyeségeket beszélsz? Nem csodálom...

– Nem. – Zayne szeme résnyire szűkült. – Ez. A harc.

– Mert együtt edzettünk! Sokat verekedtünk – hadartam, próbálva legyűrni a pánikot és a dühöt. – De nem azért, hogy bántsuk egymást. Egyszer sem.

– Nem azért, hogy bántsuk egymást – ismételte lassan Zayne, mintha nem értené, hogyan illenek egymáshoz ezek a szavak. A feje oldalra billent, a szeme lecsukódott. – Ez nem... – Az ujjai egyre mélyebbre nyomódtak, már attól tartottam, hogy összeroppan az állkapcsom. – Ismersz engem. Fontos vagy.

Lenyeltem a félelmemet.

– Mert... mert ismerjük egymást. Egy pár vagyunk. Te nem tennél ilyet. Nem bántanál engem.

– Nem? – Zayne hangja csak még nagyobb értetlenségről árulkodott. – Miért nem? Nefilim vagy. Egy arkangyal *égi kiváltsága* lakozik benned.

– Nem számít. Nem bántanál, mert szeretsz – suttogtam elcsukló hangon. Könnybe lábadt a szemem. – Hát ezért.

– Szeretlek? – Zayne úgy rándult össze, mintha megégette volna magát, és elengedte az államat. – Szeretlek téged?

– Igen. Igen! Szeretjük egymást, Zayne, és bármi történt is veled, helyrehozzuk. Együtt kiderítjük, hogy...

– Együtt? – Zayne keze a torkomra kulcsolódott, hajsál híján halálos szorítással. – Nincs olyan, hogy *együtt*. Nincs olyan, hogy Zayne – fröcsögte. – *Bukott* vagyok.

Annyi időm sem maradt, hogy a szavak betaláljanak vagy értelmet nyerjenek. Zayne olyan erővel szorította a torkomat, hogy alig jutott át rajta levegő. Fogalmam sem volt, megfojt-e, vagy sem. És

ha igen, akkor csak azért tért vissza az életbe, hogy megöljön? Bármennyire ironikus, ez a befejezés még illene is hozzánk, gondoltam magamban. És ha bekövetkezik, akkor nyilván szuperhalott és szuperdühös leszek, de közben a szívem is darabokra törik. Mert amikor Zayne végül kijózanodik, és ráébred, mit tett, neki annyi.

Nem ezt érdemeltem.

És ő sem.

Amit ezután tettem, azt nehéz megmagyarázni. A kezeim maguktól emelkedtek fel. Zayne arcához érintettem a remegő ujjaimat, a tenyeremet pedig a mellkasára nyomtam. Bőr a bőrhöz.

Zayne csak pislogott, majd hirtelen hátrahőkölt, és elengedett. Egy pillanatra zavar suhant át ragyogó tekintetén, én pedig oldalra fordultam, és mohón szívtam be az éltető levegőt. Nem tudom, mi késztette arra Zayne-t, hogy elengedjen, és mi tartotta vissza attól, hogy még jobban megszorongasson. De most, hogy újra szabadon lélegezhettem, ez egy cseppet sem érdekelt.

Amikor Zayne keze a vállamra simult, megfeszültem, de ő csak annyit tett, hogy óvatosan hanyatt fordított. Szinte gyengéden.

– Miért... – rázta meg ismét a fejét. Szőke hajszálai megrebbentek. – Miért nem támadsz rám? Miért érintettél meg? Érzem benned az erőt. Szembeszegülhetnél velem. Nem győzhetnél, de még mindig jobb küzdeni, mint tétlenül feküdni.

Még mindig jobb tétlenül feküdni, mint hogy megöljelek, akarom mondani, de tudtam, hogy semmi értelme. Hiába is próbálnék Zayne észére hatni. Akár világgá is kürtölhetném, hogy szeretem, az sem változtatna semmin. El kell tűnnöm innen, menedéket kell keresnem, hogy átgondoljam, mi a fene folyik itt. Gyűlöltem magam azért, amit tenni készültem, de nem volt más választásom.

A combomhoz nyúltam, és előrántottam a vastórt, ami eddig a hosszú felsőm alatt rejtőzött.

– Miért nem harcolsz velem? – kérdezte Zayne. – Te vagy az ellenség. Harcolnod kellene!

Sehogy sem bírtam feldolgozni, hogy ellenségnek nevezett.

– Nem harcolok veled, mert szeretlek, te hülye!

Az ujjaim a tör markolatára kulcsolódtak, Zayne pedig elkomorult, ugyanúgy, mint mindig, amikor valami olyasmit tettem, amit nem értett. Ez amúgy gyakran előfordult. Sajgott a szívem.

– Sajnálom! – sustogtam.

Zayne megint félrebillentette a fejét.

– Mit sajnálsz...

Felugrottam a földről, és ívesen megrendítettem a karomat. A penge éle Zayne álla alatt suhant végig. Gyorsan és sekélyen, épp csak annyira, hogy elkábítsam.

Zayne megtántorodott, gyönyörű arca eltorzult a dühtől. A torkához kapott, és olyan üvöltést hallatott, amitől jeges rémület futott végig rajtam. Talpra szökkentem, és nem haboztam. Futásnak eredtem, mintha maga az ördög üldözne.

Csak futottam, bele a vakvilágba, és majdnem feldöntöttem egy rakás embert, miközben a cipőm talpa hangosan csattogott a betonon. Fogalmam sincs, hogyhogy nem gázoltak halálra. Minden porcikám sajgott, de nem lassítottam. Azt sem tudtam, hová megyek...

Kövess engem!

Megtorpantam, amikor a hang, ami nem az enyém volt, visszhangozva megszólalt mellettem. Lihegve lelassítottam. Az élénksárga utcalámpák baljós árnyakat vetítettek a járdára. Az arcok, a testek

mind elmosódott foltokká váltak a tülkölés és az emberi kiáltások távoli moraja közepette.

Kövess engem, igazszülött!

Vagy teljesen megőrültem – ami szerény és elfogulatlan véleményem szerint teljesen érthető lett volna az adott helyzetben –, vagy tényleg hangokat hallottam a fejemben.

De ha hangokat hallasz a fejedben, az nem pont azt jelzi, hogy megőrültél?

Kövess engem, Mihály gyermeke! Ez az egyetlen reményed, hogy meggyógyítsd azt, aki miattad bukott el.

Hirtelen egy kép villant fel előttem: egy csillag zuhan a föld felé. Zayne. A néhai Zayne.

Bukott.

Úgy nevezte magát, hogy bukott.

Tudtam, hogy ez mit jelent, de nem akartam elhinni.

Kövess engem!

A hang... maga volt a hatalom. Nem embertől származott. Idegesen nyeldekelttem, a tekintetem zavartan cikázott körbe-körbe, de semmit sem láttam. Zayne visszatért a halálból: egészen más alakban, olyan *Kedvencek temetője*-szerűen, szárnyakkal, de visszatért. Ő volt az, és élt, így nagyon is elképzelhetőnek tartottam, hogy valódi hangokat hallok.

Ebben a pillanatban bármi elképzelhető volt.

De ha a hang valódi, hogy a fenébe kövessék valamit, amit nem látok? Alighogy ez a gondolat végigcikázott az agyamon, már meg is jött a válasz: *Bízz az égi kiváltságokban! Az tudja, merre kell menned. Már félúton jársz.*

Bízzak az égi kiváltságomban? Majdnem felröhögtem, de alig kaptam levegőt. Már félúton járok? Hiszen csak futottam...

Vakon és céltalanul.

Gondolkodás nélkül. Pont úgy, mint amikor megérintettem Zayne-t. Mindkét alkalommal az ösztöneim vezéreltek, márpedig az ösztöneim meg az *égi kíválságom* egy és ugyanaz.

Bármibe belementem volna, ami segít megérteni, mi történt Zayne-nel.

Megszaporáztam a lépteimet, és futásnak eredtem, majd balra kanyarodtam. Nem volt rá különösebb okom. Csak úgy megtettem, és szaladtam tovább. Aztán jobbra fordultam. Közben eleredt az eső. Sűrű, egyenletes cseppekben hullott. Fogalmam sem volt, hová megyek. A szívem vadul kalapált, amikor átkeltem egy forgalmas kereszteződésen. A hang nem szólt többé, és már épp kezdett eluralkodni rajtam a félelem, hogy csak képzelődtem, amikor megláttam... a templomot az utca túloldalán. Lassan bontakozott ki az esőfüggöny mögül. Kőből épült, és rengeteg torony meg fiatorony díszítette, mintha egyenesen a középkorból maradt volna itt. Minden porcikám érezte, hogy ide kellett jönnöm. Hogy miért, arról fogalmam sem volt.

Ahogy felcaplattam a széles lépcsőkön a két kivilágított lámpaoszlop között, belém hasított, hogy a templom valahogy ismerősnek tűnik. Talán a Szent Patrik-templom lehet? A holdfény megcsillant a bejárat fölötti kereszten, és egy pillanatra mintha mennyei fény ragyogta volna be.

Az alkóv alá lépve reszketeg sóhajt hallattam. Az eső lefolyt az arcomon és a ruhámon. Alvadt vér tapadt az alsó ajkamra. Az enyém? Zayne-é? Nem tudtam. Az a sanda gyanúm támadt, hogy eltört egy bordám – ami talán épphogy csak begyógyult –, de semmit sem éreztem. Talán azért, mert annyi minden kavargott bennem egyszerre, hogy a fájdalomnak már nem maradt hely.

– Akkor most vagy soha! – mormoltam az ajtóhoz közeledve, majd megtorpantam.

Minden szörszálam égnek meredt, és a fokozódó nyugtalanság miatt nyelni is alig bírtam. Fogalmam sem volt, mire számítsak, ennek ellenére betaszítottam a súlyos ajtót, és beléptem a több mint két évszázada emelt épületbe. Elektromos szikrák táncoltak a bőrömmön, mintha figyelmeztetni akarnának, hogy... hogy nem lenne szabad itt lennem.

Egy angyal – pláne egy arkangyal – gyermeke óriási tabu, holott elvileg azért teremtetek, hogy az istenfélők oldalán harcoljak. Nem is tudom, miért lepett meg annyira, hogy minden ösztönöm azt súgja: fordulj meg, és tűnj el innen!

De nem így tettem.

Az izmaim megfeszültek, amikor tőlem jobbra nyikorogva kinyílt egy kisajtó. Egy fiatal pap lépett ki rajta. Piros szegélyű fehér ruhát viselt.

– Erre tessék! – biccentett felém.

Nem tudtam eldönteni, örülnöm vagy inkább rettegnem kelle-ne-e, hogy várnak rám, de elindultam. Némán követtem a papot a keskeny folyosón. A pap pár lépésenként megállt, hogy meggyújtson egy gyertyát. Ha nem így tesz, valószínűleg nekimegyek a falnak.

Tengerész Szent Brendan szobra őrizte a templomhajó bejáratát. Egyik kezében hajót, a másikban botot tartott. Vele szemben Szent Brigitta állt, kezét a szívére téve.

Az a hátborzongató érzésem támadt, hogy a szobrok követnek a tekintetükkel, miközben a pap a szentély felé vezetett. A lépteim lelassultak, amikor lassan felfogtam, mit is látok.

Négy csukott szárnyú kőangyal térdelt a padlón. A kezükben lévő edényekben, gondolom, szenteltvíz lehetett. Kétlem, hogy esővizet gyűjtögettek volna.

A pap félreállt, és intett, hogy menjek előre. A szívem a torkomban dobogott, amikor beléptem a szentélybe. Pontosan előttem, a főoltár fölött, egy négy méter magas kereszt lógott, amely egyszerre ábrázolta a keresztre feszített és a feltámadt Krisztust.

Jéghideg fuvalat csapott meg, és amikor kifújtam a levegőt, apró párafelhők úsztak elő a számból. Ami... fura volt. Ahogy a hideg légáramlattal együtt érkező erős szantálfaillat is. Megfordultam, és láttam, hogy a pap eltűnt. Még hozzá nyomtalanul.

Remek.

Nem akarok szentségtörő lenni, de ez határozottan nem az a hely volt, ahol szívesen maradtam volna egyedül. Elindultam a kőangyalok mellett, mire...

Azok egyszerre emelték fel a fejüket, és felém nyújtották az edényeiket.

Jézusom, ez maga a rémálmok netovábbja! A gyomrom idegesen rándult össze, miközben igyekeztem ellenállni a készítésnek, hogy hanyatt-homlok elmeneküljek. Csikorgó hang hallatszott, mint amikor két kődarab egymáshoz dörzsölődik. Az egyik angyal karja lassan levált az edényről, és az oltár jobb oldalára mutatott. A hideg futkosott a hátamon, ahogy odafordultam.

Elakadt a lélegzetem.

Az alak az oltár előtt állt, fehér tunikában és nadrágban, amit nyilvánvalóan nem az Amazonról rendelt. A körvonalai halványan derengtek, míg végül teljesen testet nem öltött. A tejfölszőke fürtjei végétől a csupasz lábfejáig ő volt a leggyönyörűbb lény, akit életemben láttam.

Már épp meg akartam szólítani, amikor hirtelen kitárta a szárnyait, amelyek egyenként legalább két és fél métereseek lehettek. Hőföhéren izzottak a félhomályban. Hangtalanul mozogtak, mégis úgy felkavarták a levegőt, hogy a légörvény több méter távolságból is lelapította a hajamat. Hunyorogva hajoltam előre. Mi az ott a szárnyai végén? Valami...

Istenem!

A szárnyak végén szemek voltak. Több száz figyelő szem!

Libabőrös lettem, amikor a tekintetem felkúszott a férfi arcán, de szinte azonnal félre kellett fordítanom a fejemet. Szinte fájt ránézni: romlatlan szépsége áthatolt a bőrömön, és minden sötét gondolatomra rávilágított.

Tudtam, mi ő. Miféle angyal.

Egy trón.

Aki rájuk néz, minden létező titkát felfedi, és kíméletlenül megítéltetik. Most velem is ez történt. Az angyal viselkedése, az enyhén félrebillentett feje, a vesémig hatoló égszínkéék tekintete mind arról árulkodott, hogy belém lát.

És kicsit sem elégedett.

A halál lakozott a kristálytisza szemeiben. De nem az a „továbbléphetsz egy másik életbe” vagy a „mennyei kapujában állsz” típusú halál, hanem a nagy semmi – a lélek halálának – üressége.

Mély levegőt vettem, hogy megszólaljak.

Az angyal kitátotta a száját.

Éles, fülsiketítő hang rázta meg az ólomüveg ablakokat és a pad-sorokat. Olyan magas volt, amit ember képtelen kiadni vagy elviselni. Összegörnyedtem, és befogtam a fületem. Mintha ezer trombita harsogott volna egyszerre. Minden rezgés a csontomig hatolt. A hang pattogva verődött vissza a szentély falairól. Azt hittem,

szétrobban a koponyám. Ragacsos melegség csorgott végig a kezemen.

Amikor már azt hittem, nem bírom tovább, a hang hirtelen elhalt.

Reszketve engedtem le a véres kezemet, és felpillantottam. Az angyal könyörtelen tekintettel meredt rám, miközben a szárnyai továbbra is csendesen mozogtak.

– Hát ez érdekes volt – hörgöttem.

Az angyal nem válaszolt, és a csend egyre elviselhetetlenebbé vált.

– Te hívtál ide – kockáztattam meg, és lélekben felkészültem egy újabb velőtrázó üvöltésre. De nem történt semmi. Választ sem kaptam. – Azt mondtad, csak így tudok segíteni Zayne-nek.

Még mindig semmi.

És akkor elszakadt a cérna. Az összes fájdalom, félelem, bánat, sőt még az a röpke öröm is, hogy viszontláthattam Zayne-t, egyszerre tört ki belőlem.

– Te beszéltél hozzám, nem? Azt mondtad, hogy jöjjenek ide.

Csend.

– Süket vagy? Beszakadt a dobhártyád a nagy üvöltözésben? Vagy unatkozol? Mi? Nem elég szórakoztató, hogy Gábiel el akarja pusztítani a világot és a mennyországot? A pokolba veled! – ordítottam torkom szakadtából. – Rendben. Csak állsz és bámulsz? Az nekem is menni fog. Sőt, mindjárt kimegyek, és minden szembejövőnek elmondom, hogy az angyalok igenis léteznek. Rögtön be is bizonyítom. Megvillantom előttük az *égi kiváltságomat*. Aztán bemutatok nekik néhány démont, és amikor ezzel is végeztem...

– Erre semmi szükség. – A lény hangja dallamos volt, végtelenül jószágos, ugyanakkor teljesen emberietlen. Annyira ellentmondásos, hogy összeszorult a gyomrom. – Miatta vagy itt. Miatta, aki az életét áldozta, hogy megvédjen téged.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

Összerezzentem.

– Igen. De feltámadt.

– Tudom.

– És nincs jól.

– Persze hogy nincs.

Remegtem. Minden porcikám remegett.

– Mi történt vele? Hogy került ide?

A trón félrebillentette a fejét.

– Önzetlenségből és önfeláldozásból sietett a segítségédre. Az őszinte szeretet vezérelte. Ezért visszanyerte egykori Dicsőségét.

– Egykori Dicsőségét?

Fogalmam sem volt, miről van szó.

A trón bólintott.

– Ám ő téged választott. Úgy döntött, hogy elbukik.